

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ

ИЗЛЕТ

chitanka.info

В събота срещу Връбница Слави и Любен се мушнаха в килера и дълго тършуваха вътре. Най-после излязоха натоварени и двамата с една раница, два чифта подковани обуца и две стари палта.

— Всичко ли е? — попита Слави.

— Всичко — отговори Любен.

— Значи утре за върба.

— А бе бате Славе, закъсняхме тази година! — въздъхна Любен.
— Я виж, тук всички дървета вече цъфнаха. Минзухари сигурно не са останали в планината...

— Не бой се — отвърна Слави, — ще намерим. Ами ела сега да притъквим всичко, та да ни е готово за утре. Я отвори раницата, прости я на слънце да се проветри и вземи после да намажеш обуцата.

Любен развърза прашната зеленикава раница и изведнъж отвътре изскочи хубава пъстра пеперуда, затрептя, затрептя и изчезна в двора.

Момчетата се спогледаха зяпнали.

— Хе! — викна Слави. — Видя ли я! Есенес навярно е паднала вътре като какавида от някое планинско дръвче, цяла зима е спала и сега — ф-р-р — отиде!

Любен гледаше ухилен към двора.

— Че какво? И ние не сме си като нея? Цяла зима затворени, ху-у, спари ми се душата, бате Славе!

От двора дотърча Вълчо, весело и пъстро куче, почна да души раницата, залая и завъртя опашка.

— А, и ти ли искаш? — засмя се Слави. — Добре, добре! Ще дойдеш! Нали лани заедно ходихме, не си забравил значи! Ха сега обуцата, Любене!

След малко обуцата, добре намазани със свинска мас, бяха сложени при раницата на чардака. Любен измъкна от палтото една хармоничка, а Слави сложи нова батерия на електрическото фенерче. Вечерта притъквиха останалото и легнаха по-рано.

Хубаво ясно утро грееше. Двамата малки туристи бързо се измиха, стегнаха раницата и отидоха на чардака да се обуят.

Ала какво да видят: обуцата ги няма! Ами сега! Тук-там, търсиха в стаите, преровиха отново килера — няма и няма!

Любен запремига, почна да преглъща, хъ-хъ, и ще се разплаче.

Славе се беше намръщил и мълчеше. Хай да му се не види: боси ли ще вървят? Къде са се дянали тия обуца?

По едно време той се обърна към двора и викна:

— Ха! Ами що щат там?

До колибката на кучето се мъдреха четири обувки. Вълчо беше седнал при тях и ги ближеше кротичко. Никаква мас не бе останала по тях.

— Ти ли бре, разбойнико, ти ли си ги скрил? Изгладнял си от постите, а, та рече да се облажиш! Ах, ти, крадец такъв, ще те науча аз тебе! Няма да те вземем с нас! Тук ще останеш!

Вълчо се сви и изгледа виновно момчетата. Те се обуха бързо. Слави метна раницата. Любен взе двете палта и излязоха, без да повикат кучето. То заскимтя до вратата, помисли една минута, после изведнъж се реши и скочи през стобора. И тръгна с отпусната опашка след двамината.

Денят беше топъл и тих. Когато почнаха да се катерят по стръмнината, долу се откри широкото гюле с безброй бели сгради. Златните кубета на голямата църква лъцяха като малки слънца, а отсреща Витоша, още половината в сянка, приличаше на тъмен гръб на грамадно животно.

Високо някъде пееха чучулиги. Бистри вадички шуртяха из долинките. После се откри една пътека между млада разлистена букова гора, в дъното на която се белееше манастирът.

— Стой-ой! — изкомандва Слави, като стигнаха до чешмичката с пейка. — Тук ще оставим багажа. Ти ще го пазиш — заповяда той на Вълча, — и тъй си дошъл без позволение. А пък ние ще отидем за върба.

Когато наближи обяд, по пътеката се показаха пременени селяни и селянки с върбови вейки и се пръснаха към селото. Слави и Любен сложиха в раницата две зелени венчета, седнаха да починат и да обядват.

Слънцето се беше дигнало вече. Във въздуха бръмчаха пчели. Отнякъде идеше звън на говеда, които пасат наблизко.

— Сега да се качим горе за цветя — и обратно — каза Слави. Станаха и поеха към къдравия връх над манастира. Тук-там около дънерите надничаха късни минзухари, теменуги, иглики и скоро двамата юнаци се окичиха като сватбари. Неусетно бяха стигнали

върха. Почваше да се свечерява. Отгоре всичко се виждаше като на длан. Беше пусто. Жива душа не се виждаше. Само вятър съскаше на превала и развяваше като криле палтата, метнати на гърбовете на момчетата.

Изведнъж една по-силна вихрушка грабна шапката на Любена и тя се търколи надолу по стръмнината. Той хукна подире ѝ. Затича след него и Вълчо и след минута се скриха зад храсталаците.

Слави седна да ги дочака. Мина малко време, той извика:

— Е-хо! Е-хо! — Никой не се обади.

— Е-хо! Е-хо! — Повтори той. Пак няма отговор.

— Ха сега де! И таз добра! Ами ако се е загубил!...

Той скочи и тръгна по пътеката надолу, като викаше отново:

— Е-хо! Любене-е! Никой не се обади.

Слънцето се спусна зад рида и скоро притъмня. Тръпки попълзяха по снагата на Слави. Наоколо храстите тъмнееха като хора. Вятърът свиреше страшно в клоните. Ами сега?

Той щракна електрическото фенерче и отново викна:

— Е-хо! — И май му се доплака.

В тая минута нещо зашумолява наблизо и висок, весел лай се чу на няколко крачки. Вълчо се показва тичешком из пътеката, а след него се показва и Любен.

Слави въздъхна облекчено и отвърна:

— Тук, тук!...

Когато се събраха тримата, Любен изхълца разтреперан:

— Ей, бате Славе, ако не беше Вълчо, не знам как щях да се оправя! Той ме доведе до пътеката.

Кучето въртеше опашка радостно и тичаше напред-назад. Слави го извика, помилва го по главата и каза:

— Нейсе! Изкупи си днес вината, Вълчо! Не си разбойник, не си крадец — взимам си думите назад! Ти си ни побратим, моето куче, жив да си! Само друг път остави намира обуцата ни, че ние не можем като тебе боси да ходим. Разбра ли? А сега хайде напред да ни водиш, че замръкнахме!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.